

ဗန်းမော်တင်အောင်
တားရှာဇာလိသာ

ဟိုဘက်လှည့်လိုက်စမ်းပါဦးကွ၊ ဟာ... မင်းဥစ္စာက
စာချောက်ရုပ်ကြီးနဲ့ တူ လိုက်လေကွာ၊ ဒါထက် မင်းဝတ်ထားတဲ့
အင်္ကျီကကော ဘုန်းတော်ကြီးတွေဝတ်တဲ့ အတွင်းခံအင်္ကျီများ
လားကွ...' အင်း... အင်း... မင်းတို့ သိပ္ပံကျောင်းတော်ကြီးမှာ
ဒီလိုဘဲဝတ်ကြသကဲ့။

ကိမ်မြို့တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်
ပညာသင်ကြားလျက် ရှိရာမှ မိဘများ အိမ်သို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ၎င်း၏ သားနှစ်ယောက်အား
အဘိုးအိုဘူလ်ဘာသည် အထက်ပါအတိုင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်
လိုက်လေသည်။ ။

၎င်း၏ သားနှစ်ယောက်သည် စီးလာကြသောမြင်းများ ပေါ်မှ
လွှားကနဲ ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။ ။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင်
တောင့်တင်း သန်စွမ်းသူချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့
နှစ်ယောက်စလုံးပင် အခြား အခြားသော
တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သားများ နှင့် မတူလှဘဲ ရှက်တတ်သော
အမူအရာများ ရှိလေသည်။ ။ ခန့်ညားပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာပေါက်များ
တွင် လူလားမြောက်သော လက္ခဏာတစ်ရပ်ဖြစ်သည့် နှုတ်ခမ်းမွေး
ခပ်ရေးရေးပေါက်လျက်ရှိသည်။ ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ခရီးရောက်မဆိုက်

နှုတ်ခွန်းဆက် ကြိုဆိုလိုက်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ များ စွာအနေရအထိုင်ရ ကျဉ်းကျပ်သလိုဖြစ်နေသော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ရင်း မြေကြီးပြင်ကိုသာလျှင် ငဲ့၍ စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သေသေချာချာကလေး ကြည့်စမ်းပရစေဦးကွ။ အံ့မယ်... မင်းတို့ ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကလဲ တယ်ရှည်လျားလှပါကလားဟေ့။ ဘယ်လို ကုတ်အင်္ကျီအမျိုးအစားထဲကလဲကွ။ ငါတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အဲ မင်းတို့ အထဲက တစ်ယောက်လောက် ငါ့ရှေ့မှာ ပြေးပြစမ်းပါဦးကွ။ မင်းတို့ ဂါဝန်နဲ့ တုတ်ပြီး လဲမလားဆိုတာကို ငါကြည့်ချင်လွန်းလို့ ပါကွာ’

ဘူလ်ဘာသည် ၎င်း၏ သားများကို ဟိုလှည့် ဒီပတ်ကြည့်ရှုရင်း ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာပြုလို့ လှောင်ချင်တာလဲအဖေ’ဟု သားအကြီးဖြစ်သူက ပြန်၍ ပြောလေသည်။

‘အလို မင်းကတယ်ဟုတ်တဲ့ ကောင်ပါကလားဟေ့၊ ဒါထက် ငါ့ဘာသာ ငါလှောင်တာဘဲ၊ မလှောင်ရတော့ဘူးလားကွာ’

‘အဖေတစ်ယောက်လုံးမကလို့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို လှောင်လား ပြောင်လားလုပ်လာရင်တော့ ကျွန်တော်က ခံမနေတတ်ဘူးဗျ’

‘အလို ဒီခွေးမသားက တယ်မိုက်ရိုင်းလှပါလားကွ၊ မင်းက ကိုယ့်အဖေကိုတောင် ပြန်သတ်မယ့်အကောင်နဲ့ ဘူတယ်’တားရဲ့စ် ဘူလ်ဘာသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်တွန့်သွားပြီးလျှင် ထိတ်လန့်တကြား ပြောဆိုလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကိုသာ စော်ကားလာရင်တော့ ဘယ်သူမှ မခံဘူးဗျ’

‘အံ့မယ် မင်းက ငါ့ကို ခံသတ်ချင်တယ်လို့ ဆိုသပေါ့ကွာ၊
စိန်လိုက်ဟေ့ လက်သီးချင်း’

‘ဘာချင်းဘဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ’

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ ငါနဲ့
လက်သီးချင်းထိုးစမ်းကြည့်ရအောင်ဟုတ်လား၊ မင်းလက်သီးစွမ်း
ဘယ်လောက်ထက်တယ်ဆိုတာလဲ သိရတာပေါ့ကွာ’
တားရုတ်ဘုလ်ဘာသည် ၎င်း၏ အင်္ကျီလက်ကိုပင့်တင်ရင်း ပြောဆို
လိုက်လေသည်။ ။

သားအဖနှစ်ယောက်တို့ သည် ကြာမြင့်စွာကွဲကွာနေရာမှ
ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အားရဝမ်းသာ
နှုတ်ဆက်ကြရမည့်အစား တစ်ဦးကို တစ်ဦးက အကြိတ်အနယ်
ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်ခြင်း ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ။

‘ကြည့်စမ်းပါဦးတော်၊ ဒီအဘိုးကြီးဟာ စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့ လား
မပြောတတ်ပါဘူး။ ရူးပဲရူးနေသလားလဲ မပြောတတ်ပါဘူး’ ၎င်း၏
သားနှစ်ယောက်ကို ဖက်ရမ်းနမ်းရှုံ့ခြင်း မပြုရသေးသော
မိခင်လုပ်သူက တံခါးဝတွင် ရပ်ကြည့်နေရာမှ လှမ်း၍
အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။ ။ ‘ကလေးတွေနဲ့ ကွဲနေရတာ
တစ်နှစ်တောင် ကျော်သွားပါပကော မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ တောင်
ကလေးတွေ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ထိုးလားသတ်လား
လုပ်ရက်ပါပေရဲ့ တော်’ဟု လည်း ဆက်လက်ပြောဆိုနေပြန်သည်။ ။

‘မင်းသားက ညံ့တဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး ကွဲ့။ အတော်အဟုတ်သား၊

ငါများ သေသေချာချာမခံတတ်ရင် အတော်နာဦးမှာ ဟေ့'ဟု ၎င်း၏ ဇနီးအား လှမ်း၍ ပြောဆိုရာမှ 'ခုအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ ကော့ဆက်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ပြီကွ လူလေးရ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ဝမ်းသာအားရ ခရီးဦးကြိုပြုပါတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ ဖေဖေကိုလဲ နမ်းစမ်းပါဦး'ဟု သားဖြစ်သူအား ဘူလ်ဘာက ခရီးဦးကြိုပြု လိုက်လေသည် ။ သားအဖနှစ်ယောက်တို့ သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ရင်းနမ်းရှုံ့ကြသည် ။ ထိုသို့နမ်းရှုံ့ကြရင်း 'ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမှ ပေါ့ကွ ကြားလား၊ မင်းခု ငါ့ကိုတွယ်သလို ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ချမ်းသာမပေးဘဲ တွယ်သာတွယ်ဟေ့။ ဒါပေမယ့် မင်းအင်္ကျီကြီးကတော့ ရယ်စရာကြီးဘဲကွ။ နောက်ပြီးတော့ ဟိုကြိုးကြီးကကော ဘာကြီးလဲဟင်။ ဟေ့ ဟိုလူဘုတ်ထိုင်းကကော ဘာလို့ ရပ်ကြည့်နေရသေးတာလဲကွ။ ငါနဲ့ လာပြီးတော့ အားစမ်းလှည့်ပါဦး'ဟု သားနှစ်ယောက်စလုံးကို ပြောဆိုလိုက်သည် ။

သားအငယ်ဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်၍ ထားသော မိခင်လုပ်သူက 'တော်ကတော့ ဒါပဲတတ်တယ်။ အဖေနဲ့ သား ထိုးကြကြိတ်ကြတယ်ဆိုတာများ ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးပါဘူး။ ကျုပ်သားက ခုမှ ကလေးရှိပါသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ ခရီးအဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီကလေးဟာ အမောအပမ်းဖြေရင်း စားစရာတစ်ခုခု စားနေဖို့ သာကောင်းပါတယ်'ဟု ပြန်လှန်ပြောဆို လိုက်လေသည် ။

'ဒီကောင်က လူပျော့လားဟေ့...၊ မင်းအမေရဲ့ စကားသာ နားထောင်နေရင်တော့ မင်းဟာ ဘာမှ အသုံးကျတဲ့ အကောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ မိန်းမဆိုတာ ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ အဲဒါမှတ်ထား။ ယောက်ျားကောင်းမှန်ရင် မြင်းကောင်းတစ်စီးနဲ့

စစ်မြေပြင်မှာ နေရတယ်ကွ ကြားလား။ ဒီမှာ ဓား မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား။
အဲဒီဓားဟာ မင်းအမေပဲလို့ မှတ်လိုက်ဟေ့။ မင်းတို့
တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးက သင်ပေးလိုက်တဲ့ သဒ္ဒါတို့ ဓ
အဘိဓမ္မာတို့ ဆိုတာတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ အသုံးကျတဲ့ ပညာတွေ
မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အားလုံး အမှိုက်သရိုက်တွေချည်းဘဲလို့ သာ
မှတ်လိုက်ဟေ့။ ဒီတော့နောက်အပတ်ဆိုရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ဇာပိုရိုဇီ ကို သွားကြရမယ်ကွ။ အဲဒီမှာ မင်းတို့ အတွက်
တကယ့်ပညာကိုရလိမ့်မယ်။ ဟိုမှာမှ တကယ့်ကျောင်းရှိတာကွ’
ဘူလ်ဘာသည် သားနှစ်ယောက်အား ပြောဆိုလျက်ရှိသည် ။

‘ကျုပ်သားလေးတွေကို ဝအောင်မှ မကြည့်ရသေးဘူး၊ တော်က
ဘယ်လိုစီမံဦးမလို့ တုံးရှင့်’ဟု မျက်ရည်များကျဆင်းလာကာ
အမယ်ကြီးသည် ငိုသံပါနှင့် ပြောဆိုလေသည် ။

‘တော်စမ်းပါ အမယ်ကြီးရာ၊ ကော့ဆက်ဆိုတာ မိန်းမအနား
ကပ်နေရတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမယ့် မင်းက မင်းသားတွေကို
အခုထက်ထိ ကြက်မကြီး ကြက်ကောင်ပေါက်ကလေးတွေကို
အုပ်ထားသလို အုပ်ထားချင်တုန်းပဲလား။ သွားစမ်းပါဦး
ကလေးတွေစားဖို့ မင်းအိမ်ထဲမှာ ရှိတာတွေ သွားလုပ်စမ်းပါဦး။
ဒါပေမယ့် မင်းပျားရည်မုန့်တို့ ကြက်ဥမုန့်တို့ တော့ ချမလာပါနဲ့ ကွာ။
ဆိတ်ကောင်လုံး၊ သိုးကောင်လုံးသာချက်ပါ။ ပြီးတော့ဗော့ဒါကာအရက်
အကောင်းဆုံး အပြင်းဆုံးကိုလဲထုတ်ထားပါ’

အမယ်ကြီးအား မှာကြားခဲ့ပြီးနောက် ဘူလ်ဘာသည် ၎င်း၏
သားနှစ်ယောက်အား အိမ်၏ အကောင်းဆုံးအခန်းကြီးတစ်ခန်းထဲသို့
ခေါ်ဆောင် လာလေသည် ။ အိမ်တွင် ခိုင်းစေထားသော မိန်းကလေး

နှစ်ယောက်တို့ သည် အိမ်မှုကိစ္စတို့ ကို သိမ်းဆည်းပြင်ဆင်နေရာမှ ဘူလံဘာ တို့ သားအဖ ဝင်လာသည် ကိုမြင်သောအခါ ရုတ်တရက်ထပြေးသွားသည် ။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးပင် လှပချောမောသူများ ဖြစ်ကြလျက် မုတ်ပုတီးအနီကိုလည်း လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားကြသည် ။ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ သည် ၎င်းတို့ ၏ စည်းကမ်းကြီးလှသော သခင်ကလေးများကို ကြောက်လန့်၍ ထွက်ပြေးကြသလော။ သို့တည်းမဟုတ် ရွယ်တူယောက်ျားကလေးများ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည့်အရေးကို ရှက်ကြောက်၍ ပင် ထွက်ပြေးသလော။

မိမိ၏ အတွင်းခန်းကိုကား ထိုခေတ်ကာလက အဆောင်အယောင်များ ဖြင့် မွမ်းမံခင်းကျင်း၍ ထားလေသည် ။ ထိုခေတ်ကာလ အတွင်းကဆိုလျှင် ယူကရိန်းသည် ဂရိတ်ဘာသာရေးဂိုဏ်းနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများကို စတင်၍ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေရသည် ။ ကြမ်းပြင်၊ ထရံနှင့် မျက်နှာကြက်များကို ရွှံ့စေးဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြုလုပ်ထားသည် ။ ထရံ၌ လည်း ဓားရှည်ကြီးများ ၊ ကြာပွတ်များ ၊ သေနတ်များကို တခမ်းတနားချိတ်၍ ဆွဲထားကြသည် ။ ပြတင်းပေါက်များ သည် ကျဉ်းမြောင်းလျက် ခန်းဆီကိုတော့ကား တပ်ဆင်ထားသည် ။ အပြင်သို့ကြည့်လိုလျှင် ခန်းဆီးကိုလှစ်၍ ကြည့်နိုင်လေသည် ။ တံခါးမနှင့် ပြတင်းတံခါးဘောင်များကို အနီရောင်သုတ်ထားသည် ။ အခန်းထောင့်ရှိစင်များ ၌ ဗင်းနစ်နှင့် တူရကီလက်မှုပညာသည် များ ၏ လက်ရာအမျိုးမျိုးဖြစ်သော ဖန်တကောင်းများ နှင့် ငွေထည်ပစ္စည်း အများ အပြားတွေ့နိုင်သည် ။ ဤပစ္စည်းများကို ဘူလံဘာသည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့ဟန်တူသည် ။ အိမ်ခန်းအတွင်း၌

ခုံတန်းလျားရှည်များကို ပတ်ပတ်လည်ခင်းထားသည် ။
ဘုရားခန်းအောက်၌ စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို ထားရှိသည် ။
မီးဖိုကြီးတစ်ခုကလည်း ရှိသေးသည် ။ လူငယ်နှစ်ယောက်တို့ သည်
ကျောင်းပိတ်ရက်များ တိုင်း အိမ်သို့ ခြေလျင်ပြန်လာရသောအခါ
ဤအခင်းအကျင်းများကို မြင်ရဖန် များ ခဲ့လေပြီ။ သူတို့
နှစ်ယောက်သည် မြင်းများ မရရှိကြသေး၍ အိမ်သို့
ခြေလျင်ပြန်ကြရခြင်းဖြစ်သည် ။ ကော့ဆက်တို့ ထုံးစံမှာ
ကျောင်းသားများကို မြင်းစီးခွင့်မပြုသေးခြင်း ဖြစ်လေသည် ။
ကလေးအရွယ်ကဲ့သို့ သဘောထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည် ။ ၎င်းတို့
နှစ်ယောက်သည် တက္ကသိုလ်၌
ပညာ သင် ကြား တတ် မြောက် ပြီး သော နှစ် မှာ ပင် ၎င်းတို့
ဖခင်ကပို့လိုက်သော မြင်းနှစ်စီးကိုစီး၍ အိမ်သို့ပြန်လာကြရလေသည် ။

မိမိ၏ သားနှစ်ယောက်ကို ချီးမြှင့်သောအနေဖြင့် ဘူလ်ဘာသည်
၎င်းအုပ်ချုပ်သော တပ်ရင်းမှ တပ်သား၊ တပ်မှူးများအားလုံးကို
နေအိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ပြသသည် ။ မိမိ၏ သားနှစ်ယောက်ကို
မကြာမီအတွင်း ဇာပိုရိုဇီးသို့ နောက်ထပ် ပညာသင်ကြားရန်
ပို့လိုက်ဦးမည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေသည် ။ ဧည့်သည်
များအားလုံးကပင် ဘူလ်ဘာနှင့် သားနှစ်ယောက်စလုံးကို
ချီးကျူးကြသည် ။ ဇာပိုရိုဇီးသို့ စေလွှတ်ခြင်းသည် လည်း များ စွာပင်
သင့်လျော်ကောင်းမွန်ကြောင်း ပြောဆိုကြလေသည် ။

ထို့နောက် ဧည့်သည် များအားလုံးကို
မိမိကြိုက်နှစ်သက်သောနေရာတွင် ထိုင်ကြရန်ပြောဆိုပြီးလျှင်
ဘူလ်ဘာသည် ၎င်း၏ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဩစတက်နှင့်
အင်ဒရီတို့ ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ရှေးဦးစွာ ဗောဒ်ကာကို

သောက်စေသည် ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများ ဖြစ်သော တူရကီနှင့်
တာတာများကို၎င်း၊ ပိုးလစ်များကို၎င်း တိုက်ခိုက်ရာ၌
အောင်မြင်စေရန်အတွက် ဆုမွန်တောင်းလိုက်သည် ။

ဘူလ်ဘာသည် သားနှစ်ယောက်အား ဗောဒိကာအရက်ကို
သောက်ချရန်တိုက်တွန်းရင်း ‘ဟေ့ ဒါထက် ဒို့ဗောဒိကာကို လက်တင်
ဘာသာနဲ့ ခေါ်တဲ့ စကား ရှိရဲ့ လားကွ၊ ဒီလက်တင်တွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဗောဒိကာအရက်ရှိတယ်ဆိုတာများ သိမှ သိကြရဲ့ လားဟင်၊
ဟိုလက်တင်ကဗျာဆရာကြီး နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲကွ၊ ငါကတော့
ပညာတတ်တစ်ယောက်မဟုတ်လို့ သေသေချာချာ မသိဘူး။ အော်...
မောရစ်ဆိုလားပဲ’ဟု ပြောဆို လိုက်လေသည် ။

သားအကြီးဖြစ်သော ဩစတက်သည် အစစအရာရာ
သိလျက်သားနှင့် မသိချင် မတတ်ချင်ပြုတတ်သော သူ့ဖခင်၏
အကျင့်ကို စဉ်းစားနေလေသည် ။

‘ဒါထက် မင်းတို့ ကျောင်းမှ တုန်းက ချယ်ရီသားတုတ်နဲ့
အရိုက်ခံခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား။ နောက်မင်းတို့
စာသိပ်တတ်လာပြန်တော့လဲ ဆော်မြတိုင်းဆော်တာပဲမဟုတ်လား’

‘ပြီးခဲ့တဲ့ ဟာတွေ ပြောနေလို့ အကျိုးမရှိပါဘူးဗျာ’ဟု ဩစတက် က
ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလေသည် ။

‘အခုနေအခါ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်
လာထိကြည့်စမ်းပါလား ကော့ဆက်တစ်ယောက်ရဲ့ ဓားဟာ
ဘယ်လောက်ထက်တယ်ဆိုတာ သိသွားအောင်
ပြလိုက်ချင်စမ်းတယ်’ဟု အင်ဒရီကလည်း ပြောဆို လိုက်လေသည် ။

‘ဒါမှ ငါ့သားကွ အော်ဒါထက် မင်းတို့ နဲ့ အတူ ငါလဲလိုက်မှ

ဖြစ်မယ်ဟေ့။ အိမ်မှာ နေရစ်ခဲ့လို့ ကော ဘာအသုံးကျမှာ လဲ။
မိန်းမကုတ်အင်္ကျီဝတ်ဖို့ ပဲ ရှိမယ်ကွ။ တို့ ကော့ဆက်တွေဟာ
မိန်းမထက် စစ်တိုက်ရတဲ့ အလုပ်ကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတယ်။ အဲဒီတော့
မင်းတို့ နဲ့ ဇာပိုရီဇီးကို ပျော်ပျော်ပါးပါး လိုက်ခဲ့မယ်ကွာ’ဟု အဘိုးအို
ဘုလ်ဘာသည် စိတ်အားတက်ကြွစွာ ပြောဆိုသည် ။ ထိုသို့ပြောဆိုရင်း
သူသည် ပိုမို၍ စိတ်အားတက်ကြွသည် ထက် တက်ကြွလာရာမှ
‘မနက်ဖြန် သွားကြမယ်ဟေ့၊ ဘာပြုလို့ အချိန်ဆွဲနေရဦးမှာ လဲ၊ ဒီမှာ
နေလို့ ကော ဘာအသုံးကျဦးမှာ လဲ၊ ဒီအိမ်က အိုးတွေခွက်တွေ
ပစ္စည်းတွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့ တုန်း’ဟု ထပ်မံ၍
ဒေါနှင့်မာန်နှင့်ပြောဆိုရင်း ဖန်တကောင်းနှင့် ငွေထည်ပစ္စည်းများကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်ချလိုက်သည် ။

အဘိုးကြီး၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားပြီးဖြစ်သော
အဖွားကြီးသည် ခုံတန်းလျားတစ်ခုထက်တွင် ထိုင်နေရာမှ
ဝမ်းနည်းပက်လက် ကြည့်နေသည် ။ အဖွားကြီးသည်
ဘာတစ်ခွန်းမျှတော့ မပြောဝံ့ရှာပေ။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏
သားနှစ်ယောက်နှင့် မနက်ဖြန်ခွဲခွာရမည်ဆိုသော ကိစ္စအတွက်
သားနှစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျ
လာလေသည် ။

ဘုလ်ဘာသည် အလွန်တရာခေါင်းမာသောသူဖြစ်သည် ။ သူသည်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ဆယ့်ငါးရာစုနှစ်က
ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသောလူနှင့်တူသည် ။ ထိုအချိန်သည်
မောင်းဂွတ်လူမျိုးများက ရုရှားပြည်တောင်ပိုင်းဒေသများကို
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သောအချိန် ဖြစ်လေသည် ။ မင်းညီမင်းသားများ
သည် ထွက်ပြေးကြသော်လည်း ဆင်းရဲသားများ သည် ကား

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မောင်းဂွတ်များ အကြား၌ ကျန်ရစ်ကြလေသည် ။
ထိုသူများ သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပတ်ဝန်းကျင်၌
နေထိုင်ကြရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို မသိတော့ပေ။ ထိုသူများ သည်
ရန်သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်ရုံကြသည် ။ ဤကဲ့သို့သော
စလားဗီလူမျိုး၏ သူရသတ္တိသည် ကော့ဆက်လူမျိုးများ ၌
ကျန်ရစ်လေသည် ။ ဤကော့ဆက်လူမျိုးများ သည် ရရှားပြည်၏
တကယ့်အင်အားစုကြီးဖြစ်လေသည် ။ အခြားသောလူမျိုးများ သည်
ပဒေသရာဇ်ပြည်နယ် မြို့နယ်ကလေးများကို ထူထောင်ဖွဲ့စည်းလျက်
၎င်းတို့ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်လုယက်နေကြစဉ် ကော့ဆက်လူမျိုးများ
သည် မိမိတို့ ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို
အဆင်သင့်ခုခံကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ရာစု၊ ထောင်စုတပ်ကြီးများ
ဖွဲ့စည်းလျက် စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နေထိုင်ခဲ့ကြသည် ။
ရာဇဝင်ဟောင်းများ ၌ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း
ဤကော့ဆက် လူမျိုးများက ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်သာလျှင်
ဥရောပတိုက်သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများ လက်အောက်သို့ မကျဆုံးခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်လေသည် ။ ကော့ဆက်လူမျိုးများ ၏ စွမ်းရည်နှင့် သူရသတ္တိကို
ကောင်းစွာနားလည်ထားသော ပိုလန်ပြည်ဘုရင်များ သည်
ကော့ဆက်များကို အထူးအရေးပေးလျက် ၎င်းတို့ နှစ်သက်သလို
နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့လေသည် ။ ထိုအခွင့်အရေးကိုယူ၍
ကော့ဆက်လူမျိုးများ သည် ရာစုမြို့၊ ထောင်စုမြို့ကြီးများ
ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်၍ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည် ။ သို့ရာတွင်
၎င်းတို့ ၏ စစ်တပ်များ သည် အမြဲတမ်းတပ်ဖွဲ့ကြီးများ တော့ကား
မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ အရေးအကြောင်းရှိလာသောအခါ
နှစ်ရက်အတွင်း မြင်းတပ်ကြီးများကို အဆင်သင့် ဖြစ်စေနိုင်လေသည် ။

တနင်္ဂနွေ ဂုဏ်အတွင်း အမြဲတမ်းတပ်မတော်ကြီးများကဲ့သို့
တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အသင့်ရှိလေသည်။ ။ အရေးအကြောင်းကိစ္စများ နှင့်
စစ်တိုက်ခိုက်စရာရှိ၍ တိုက်ခိုက်ပြီးစီးသွားသောအခါများ တွင်
ကော့ဆက်စစ်သားများ သည် တပ်များကို
အလွယ်တကူဖျက်သိမ်းနိုင်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ လုပ်ငန်းအသီးသီးကို
အေးချမ်းစွာပြန်လည်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ။ ၎င်းတို့ ၏
ရန်သူများကပင်လျှင် ကော့ဆက်တို့ ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုကို
ချီးမွမ်းအံ့ဩကြရလေသည်။ ။ မည်သည့်အလုပ်အကိုင်မျိုးကိုမဆို
ကော့ဆက်တို့ သည် ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းလိမ္မာကြသည်။ ။
အရက်ချက်ရမည်လော၊ ပန်းပဲလုပ်ရမည်လော၊ လှည်းလုပ်ရမည်လော
ကော့ဆက်တို့ သည် အကုန်လုံး လုပ်ကိုင်တတ်ကြသည်။ ။
စာရင်းပေးသွင်းထားကြသော ကော့ဆက်လူမျိုးမှန်သမျှ အချိန်မရွေး
နေရာမရွေး စစ်ဖြစ်လာလျှင် စစ်ထဲသို့
တစ်ခါတည်းလိုက်နိုင်ကြပေသည်။ ။ အရက်ချက်နေသော
ကော့ဆက်များကိုဖြစ်စေ၊ ရွံ့ဗွက်ထဲ၌ လယ်ထွန်နေသော
ကော့ဆက်များကိုဖြစ်စေ၊ သိုးထိန်းနေသော ကော့ဆက်များကိုဖြစ်စေ
၎င်းတို့ ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူက ကော့ဆက်တို့ ၏ အမျိုးဂုဏ်အတွက်
စစ်မက်တိုက်ခိုက်ရန် လိုက်လံအော်ခေါ်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
အရက်ချက်သူသည် အရက်အိုးများကို ပစ်ထား၍ လည်းကောင်း၊
လယ်ထွန်သူသည် လယ်ကိုပစ်ထား၍ လည်းကောင်း၊
သိုးကျောင်းသူသည် သိုးများကိုပစ်ထား၍ လည်းကောင်း တစ်ခါတည်း
မြင်းကိုဆွဲစီးကာ လိုက်ပါလာတော့သည်။ ။ ကော့ဆက်တို့ သည်
ဤနည်းဖြင့် ရုရှားတို့ ၏ စိတ်နေသဘောထားကို ဖော်ပြကြလေသည်။ ။

တားရုတ်ဘူလ်ဘာသည်

ဤကော့ဆက်မျိုးရိုးမှ

ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍
သူရသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံလျက် စကားပြောဆိုရန်ရှိလာသောအခါ
တဲတိုးပြောဆိုတတ်သူဖြစ်လေသည် ။ ထိုခေတ်ထိုအချိန်တွင်
ရုရှားမင်းညီမင်းသားများ အပေါ်၌ ပိုလန်သည်
အတော်ဩဇာညောင်းလျက်ရှိသည် ။ ရုရှားမင်းညီမင်းသားများ သည်
ပိုလန်တို့ ၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းနှင့် အခမ်းအနားအဆောင်အယောင်များကို
အတုယူလုပ်ကိုင်နေကြလေသည် ။ ဤအချက်ကို ဘူလ်ဘာသည်
အနည်းငယ်မျှ မနှစ်သက်ပေ။ သူသည် ရိုးသားသောကော့ဆက်တို့ ၏
နေထိုင်မှုကိုသာလျှင် နှစ်ခြိုက်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ၏
အပေါင်းအဖော်များ ထဲမှ ပိုလန်တို့ အား အထင်ကြီးအတုခိုးသူများအား
ရှုံ့ချခြင်းပြုလေ့ရှိသည် ။ ‘ဩသိုးဒေါက်စ်’ဘာသာတရားဘက်မှ
ရပ်တည်ခုခံသူအဖြစ်ဖြင့် ဘူလ်ဘာသည် ၎င်းကိုယ်ကို
သတ်မှတ်ထားသူဖြစ်လေသည် ။ မြေရှင်များ ၏
နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခြင်းကို ခံနေရသော လယ်လုပ်သားများ ဘက်မှ
ဘူလ်ဘာသည် အခြားသော ကော့ဆက်တို့ ၏ အကူအညီဖြင့်
တရားမျှတမှုရရှိအောင် လိုက်လံဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည် ။
ဓားလွတ်ကိုဆွဲကိုင်၍ တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ဘူလ်ဘာသည်
ဥပဒေသသုံးရပ်ကို သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားလေသည် ။
နံ ပါ တ် တစ် ဥပဒေ မှာ အခွန်တောင်းခံသော ပိုလန်အရာရှိများက
ကော့ဆက်အကြီးအကဲများအား မချေမငံနှင့်
ပမာမခန့်ဆက်ဆံသောအခါဖြစ်သည် ။ ဒုတိယဥပဒေမှာ
ရှေးဟောင်းဓလေ့နှင့် ဩသိုးဒေါက်စ် ဘာသာတရားအား တစ်ဦးဦးက
စော်ကားလာသောအခါဖြစ်သည် ။ တတိယနှင့် နောက်ဆုံးဥပဒေမှာ
ခရစ်ယန်ဘာသာတရားအတွက် မွတ်စလင်မန်နှင့် တူရကီများကို

တိုက်ခိုက်ရသောအခါ ဖြစ်လေသည်။ ။

ယခုအခါတွင် လူလားမြောက် လာပြီဖြစ်သော သူ၏ သားနှစ်ယောက်အား သူ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များအား ပြသရသည့် အခမ်းအနားတွင် ဘူလ်ဘာသည် များစွာ စိတ်အားတက်ကြွ၍ လာသည်။ ။ မူလက သူသည် ၎င်း၏ သားနှစ်ယောက်အား သူတို့ ချည်းလွှတ်လိုက်ဖို့ ရန် အောက်မေ့ထားခဲ့သည်။ ။ သို့ရာတွင် ငယ်ရွယ်၍ ဖြတ်လတ်သန်စွမ်းသော သားနှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ သူသည် လည်း စစ်သွေးစစ်စိတ်များ တက်ကြွလာသဖြင့် သူကိုယ်တိုင်လိုက်၍ ပို့ဆောင်ရန် စိတ်ပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။ ထို့နောက် မနက်ဖြန်ခရီးထွက်ရန်အတွက် မြင်းများ ရွေးချယ်ရန်နှင့် ၎င်းတို့ နှင့်လိုက်ပါရမည့်အစေခံများကို ရွေးချယ်ရန် ဘူလ်ဘာသည် ၎င်းကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ဆောင်ရွက်လေသည်။ ။

၎င်းအမိန့်ပေးသောအချိန်တွင် စစ်တပ်ကို အဆင်သင့်ရှိနေစေရန်အတွက်လည်း ဆောလ်တိုးဗ်ကက်ကို တာဝန်ပေးလေသည်။ ။ ဘူလ်ဘာသည် ဗောဒ်ကာအရက်သောက်၍ မူးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ၎င်းအမိန့်ပေးရန်ရှိသော ကိစ္စများ အနက် ဘာတစ်ခုမျှ သတိလစ်မေ့လျော့ခြင်းမရှိပေ။ သူသည် မြင်းများကို ရေမိုးချိုးပေးရန်အလုပ်ကအစ မြင်းစာများကို ယူဆောင်သွားဖို့ အတွက်ပင် အမိန့်ပေးရန် သတိမလစ်ပေ။ ထိုသို့ ခရီးထွက်ရန် ကိစ္စအဝဝကို စီမံခန့်ခွဲပြီးသောအခါ ဘူလ်ဘာသည် ၎င်း၏ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အိပ်ရာပင်မခင်းဘဲ အပြင်တွင် အိပ်စက်လိုက်လေသည်။ ။

ဘူလ်ဘာသည် ခပ်စောစောပင် အိပ်ပျော်လေသည်။ ။ သူသည် အိမ်၌ အိပ်စက်သောအခါ

နွေးနွေးထွေးထွေး

အိပ်စက်တတ်သောအလေ့ရှိသဖြင့် သိုးမွေးနှင့်ချုပ်ထားသော
ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကြီးကို ခြုံ၍ အိပ်စက်လေသည်။ ။ အိပ်ပျော်သွား၍
မကြာမီပင် ဘူလံဘာသည် တခေါခေါနှင့်ဟောက်လေသည်။ ။
၎င်းနည်းတူ အခြားသော အိမ်သားများ လည်း လိုက်၍
ဟောက်ကြသည်။ ။ ထိုညအဖို့ ရှေးဦးစွာအိပ်ပျော်သွားသူမှာ အိမ်ကို
ညဘက်တွင် စောင့်ရသောလူ ဖြစ်လေသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်
ထိုသူသည် သခင်ကလေးများ အိမ်ပြန်ရောက်၍ ဂုဏ်ပြုသောပွဲတွင်
အခြားသူများ ထက် ပိုမိုသောက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။

အဘွားကြီးသည် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ရှာပေ။ ဘေးချင်းယှဉ်၍
အိပ်ပျော်နေကြသော ၎င်း၏ သားနှစ်ယောက်၏ ခေါင်းရင်းတွင်
ထိုင်ကာ သားဖြစ်သူတို့ ၏ ဆံပင်များကို သပ်ပေးနေရှာသည်။ ။
ထိုသို့သပ်ပေးရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလျက် ရှိလေသည်။ ။
အိပ်ပျော်နေသောသားများကို ကြည့်၍ ပင်မဝနိုင်အောင်လည်း
ဖြစ်နေသည်။ ။ ကိုးလလွယ်၍ မွေးလာခဲ့ရသော သားများကို
ခပ်ကြာကြာကလေးမှ ပင် ကြည့်ခွင့်မရပေ။ ရှေ့တွင်
အဘယ်သို့ကြုံတွေ့လာဦးမည်ဟု မသိရသော သားတို့ ၏ ကံကြမ္မာကို
အဘွားအိုသည် တွေးတောပူပန်ရင်း မျက်ရည်များကျလာပြန်သည်။ ။
အဘွားအိုသည် ထိုခေတ်ထိုအချိန်က အခြားသော မိန်းမများ နှင့်အတူ
စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။ ။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကသာ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့ရသလို ရှိသော်လည်း များ မကြာမီပင် ၎င်း၏
လင်ဖြစ်သူသည် ၎င်းထက် သူ၏ ဓားလွတ်နှင့် ရဲဘော်ရဲဘက်များ
ဘက်ကိုသာ စိတ်ပြောင်းသွားလေသည်။ ။ တစ်နှစ်လုံးသာ နေခဲ့ရသည်
လင်နှင့်အတူ နေရသောရက်မှာ တစ်နှစ် တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ရက်
သုံးရက်ထက် ပိုလွန်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ အတူနေရသော

အခိုက်အတန့်ကလေးများ အတွင်း၌ လည်း လင်ဖြစ်သူက
မခန့်လေးစားပြုခြင်းနှင့် ရိုက်ပုတ်ကန်ကျောက်ခြင်းများ
ပြုလုပ်လိုက်သေးတော့သည် ။ ယုယခြင်းကား ဝေးလေစွ။
ဤသတ္တဝါများ ၏ အကြား၌ နေထိုင်ခဲ့ရသော အဘွားအိုအတွက်
ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ဖြစ်နေခဲ့ရလေသည် ။ ၎င်း၏
နီရဲသောပါးပြင်နှင့် ဖောင်းကြွသောရင်အုံတို့ သည် အချည်းနှီး
ညှိုးနွမ်း၍ ခမ်းခြောက်ခဲ့ရလေသည် ။ မိန်းမတို့ ၌ ရှိသော
ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အဘွားအိုအတွက် မိခင်၏ မေတ္တာအဖြစ်သို့သာ
ပြောင်းလွဲခဲ့ရလေသည် ။ ယခုတစ်ဖန်လည်း ၎င်း၏ သားနှစ်ယောက်ကို
ဝအောင်မှ မကြည့်ရသေးမီ စစ်မြေပြင်သို့ခေါ်ယူသွားကြပြန်ဦးမည်
ဖြစ်သည် ။ ဤသားနှစ်ယောက်အား နောင်ကိုပြန်၍ တွေ့မှ
တွေ့ရပါဦးတော့မည်လော။ စစ်မြေပြင်၌ တာတာတို့ သည် ၎င်းတို့ ၏
ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အလောင်းများကိုလည်း
လင်းတတို့ က ဆွဲယူ စားသောက်ကြမည်လော။ သားတို့ ၏
သွေးတစ်ပေါက်အတွက် မိခင်သည် ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိ မိမိပိုင်ဆိုင်သမျှ
ပစ္စည်းများ နှင့် လဲလှယ်ရန် အသင့်ဖြစ်သည် ။ အဘွားအိုသည်
အိပ်ပျော်နေသော သားများ ၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်ရင်း
နောက်တစ်နေ့တွင် မသွားဖြစ်ပါစေနဲ့ ဦးဟူ၍ ဆုတောင်းမိလေသည် ။

လမင်းသည် သာယာလျက်ရှိသောကြောင့် အိမ်ဝင်းအတွင်း၌
လင်းထိန်နေပေသည် ။ အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ ကား ကော့ဆက်များ သည်
အိပ်စက်လျက် ဝင်း၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကား မိုးမခပင်များ
ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေကြသည် ။ အဘွားအိုသည် အိပ်စက်ရန်
သတိမရနိုင်သေးဘဲ သားများ ၏ ခေါင်းရင်းတွင် ထိုင်ကာ ၎င်းတို့ ၏
မျက်နှာကိုသာ ငေးစိုက်၍ ကြည့်မြဲကြည့်နေသည် ။

လင်းလူခါနီးပြီဖြစ်လာသဖြင့် မြင်းများ သည် စောစောတုံးကကဲ့သို့
ခွာပေါက်မနေကြတော့ဘဲ မြက်ခင်းပေါ်သို့ လှဲ၍ အိပ်စက်နေကြလေပြီ။
မိုးမခပင်များ အကြားသို့ အရုဏ်လေဝှေ့သဖြင့် သစ်ရွက်များ
တိုးဝှေ့သံကို ကြားရလေသည် ။ အဘွားအိုသည် မိုးမလင်းပါစေနှင့်ဟု
တစ်ညလုံးဆုတောင်းရင်း မိုးစင်စင်လင်းသည် အထိ ထိုင်ရာမှ မထပေ။
ကွင်းပြင်ဘက်မှ မြင်းကလေးများ ဟီသံကို ကြားလိုက်ရပြီး
နောက်မကြာမီ ရောင်နီ လာလေသည် ။

ဘူလ်ဘာသည် အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း ထလေသည် ။
ကုန်ခဲ့သောညက သူ့အမိန့်ပေးခဲ့သော ကိစ္စများအားလုံးကို တစ်ခုမကျန်
သတိရလျက်ရှိလေသည် ။

‘ဟေ့၊ ထကြတော့ကွ။ ဒါလောက်အိပ်ရရင် တော်ရောပေါ့၊
မြင်းတွေကို ရေတိုက်ကြဟေ့’ဟု သားနှစ်ယောက်ကိုနှိုးလိုက်ပြီးနောက်
အဘွားကြီးအားခရီးမထွက်မီ စားသောက်သွားရန်အတွက်
အရေးတကြီး ချက်ပြုတ်ခိုင်းလေသည် ။

မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သော အဘွားအိုသည် အိမ်ထဲသို့
ပြန်ဝင်သွားပြီးနောက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့်
ချက်ရပြုတ်ရရှာလေသည် ။ ဘူလ်ဘာသည် ၎င်းလူများကို
အော်ဟစ်အမိန့်ပေးစရာရှိသမျှကို ပေးပြီးနောက် မြင်းစောင်းသို့သွား၍
သားနှစ်ယောက်အတွက် မြင်းကုန်းနှီးများကို ၎င်းကိုယ်တိုင်
စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်လေသည် ။ ဘူလ်ဘာ၏ သားနှစ်ယောက်တို့
သည် လည်း အိပ်ရာမှ နိုးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လဲလှယ်ရန်ရှိသော
အဝတ်အစားများအားလုံးကို လဲလှယ်ကြလေသည် ။
ပစ္စတိုလ်သေနတ်များ နှင့် ဓားများကိုလည်း

အသင့်တပ်ဆင်ကြလေသည် ။ နေရောင်မခံဘူးသော ၎င်းတို့ ၏ အသားအရေမှာ များစွာလှပချောမွေ့လျက် ရှိလေသည် ။ ၎င်းတို့ ၏ မည်းနက်သော နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ လည်း ဖြူဆွတ်သောအသားအရေကို လွှမ်းမိုးသွားသည် ။ အဘွားအိုသည် ဤသို့ ခန့်ခန့်ညားညား ဝတ်ဆင်ထားသော သားများကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်များ သာစီးကျလာသည် ။

‘အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ တို့ ခရီးမထွက်မီ ဘုရားသခင်ကို ဆုတောင်းကြရဦးမယ်ကွ’ဟု ဘူလ်ဘာက ပြောဆိုလိုက်သောအခါ အားလုံးထိုင်ကြလေသည် ။

‘ကဲ၊ မင်း... သားတွေအတွက် ဆုတောင်းလိုက်ပါဦးဟေ့၊ တို့ ခံယူထားတဲ့ ခရစ်ယန်သာသနာတော်ကို မင်းသားတွေ ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါစေလို့ လဲ ဆုတောင်းပါကွယ်။ ဒီလိုမှ မကာကွယ်ပေးတဲ့ လူတွေကိုလဲ ပျက်စီးပါစေလို့ ဆုတောင်းပါ’ဟု ဘူလ်ဘာသည် ၎င်း၏ အဘွားကြီးအား လှမ်း၍ ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် သားနှစ်ယောက်တို့ ကိုလည်း ၎င်းတို့ ၏ မိခင်ထံမှ ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ခံယူရန်ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည် ။

အဘွားအိုသည် သားနှစ်ယောက်၏ လည်ပင်းတွင် ဘုရားသခင်ပုံတော်ကို ချိတ်ဆွဲပေးပြီးနောက် သားနှစ်ယောက်အားဖက်ရင်း ရှိုက်၍ ငိုလေသည် ။

‘အမေ့သားတွေကို ဘုရားသခင်၏ မယ်တော်သခင်မ စောင့်ရှောက်ပါစေကွယ်၊ ပြီးတော့ အမေ့ကို မမေ့ကြနဲ့ သားတို့ ရယ်။ မင်းတို့ ရောက်တဲ့ အရပ်က သတင်းကလေး ဘာကလေးတော့ ပို့ပေးကြပါကွယ်’ အဘွားအိုသည် သည် ထက်ဘာမျှ မပြောနိုင်ရှာပေ။

‘သွားကြမယ်ဟေ့’ဟု ဘူလိဘာက သားနှစ်ယောက်အား လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

ဘူလိဘာသည် ၎င်းအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော မြင်းပေါ်သို့လွှားကနဲခုန်တက်လိုက်သောအခါ ၎င်း၏ ကြီးခိုင်လေးလံသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထမ်းဆောင်လိုက်ရသည့် တိရစ္ဆာန်သည် ရုတ်တရက်လန့်ဖြန့်သွားဟန်ရှိသည်။ ။

သားနှစ်ယောက်စလုံး မြင်းများ အပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ နုနယ်ပုံရသော သားအငယ်ဖြစ်သူဆီသို့ အဘွားအိုသည် ပြေးသွားကာ အတင်းဆွဲထားလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကော့ဆက်နှစ်ယောက်သည် အဘွားအိုအားပွေ့ယူ၍ အိမ်ထဲသို့ ယူဆောင်သွားရလေသည်။ ။ ဘူလိဘာ တို့ သားအဘ မြင်းစီး၍ ခြံဝင်းထဲမှ အထွက်တွင် အဘွားအိုသည် အသက်နှင့်မမျှအောင် အိမ်ထဲမှ ခုန်ပေါက်၍ ပြေးထွက်လာပြန်ပြီးလျှင် သားတစ်ယောက်ကို အတင်းဖက်ထားပြန်လေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အဘွားကြီးကို ပြန်ခေါ်၍ သွားကြရလေသည်။ ။ သားနှစ်ယောက်တို့ သည် ဖခင်ဖြစ်သူကိုသာ ကြောက်ရွံ့၍ ဣန္ဒြေမပျက် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသော်လည်း ၎င်းတို့ သည် ကျန်ရစ်သူမိခင်အတွက် စိတ်မကောင်းရှာကြပေ။ ထိုနေ့သည် ပျင်းရိဖွယ်ရာကောင်းသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်လျက် ကွင်းပြင်ထဲရှိ ငှက်များ သည် လည်း သီချင်းမဆိုချင်ဆိုချင်နှင့်ပင် သီဆိုနေကြဟန်ရှိပေသည်။ ။ ထိုအခိုက် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ရွာကလေးကို ရုတ်တရက်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်မိကြလေသည်။ ။ ရွာကလေးကိုကား ကောင်းစွာမမြင်ရတော့ပေ။ ၎င်းတို့ ၏ အိမ်မီးခိုးခေါင်းတိုင်နှစ်ခုနှင့် သစ်ပင်ဖျားများ လောက်သာ မြင်ကြရလေသည်။ ။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ ငယ်စဉ်က

ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့ကြသော ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လယ်ကွင်းကို
ကြည့်မိကြလေသည် ။ လယ်ကွင်းထဲ၌ လည်း ဝါးလုံးတစ်ချောင်း
စိုက်ထူထားသည် ကိုသာ ခပ်ရေးရေး မြင်ရလေသည် ။
ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ဆော့ကစားနေထိုင်ရင်း
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသောရွာကလေးကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တသသ
ဖြစ်နေမိကြရှာသည် ။
